

mo ad eò merè passivè se habet, ut impedire eam nullo modo possit. *Secunda Conversio* est, quando post infusum illum habitum gratiæ, & internum principium venè agendi, incipit edere bonas actiones, vitare peccata, credere, obsequi, hi enim omnes actus habitu infuso posteriores sunt. Quàm vera sit utraq; definitio, ad specialem tractationem de operatione gratiæ efficacis pertinet. S. Scriptura neq; infusionem habitus fidei, nec habitum actu fidei ordine & naturâ priorem agnoscit; sed successivè & pedetentim hominem ad credendum ducit, ut ex frequentatis, per inditam, mediante verbi prædicatione, potentiam & inclinationem, aliquot actibus, tandem habitus conficiatur, si conficitur: Neq; verò tam absurda est, ut ex *semine verbi* dicat *primò nasci perfectum triticum, dein spicas, postea herbam*: sed contrà ait: *semen verbi primò germinare herbam, deinde spicam, postea frumentum. Marc. 4. 28. &c.* Conferantur per totum caput, Parabolæ de semine verbi & ejus germinatione, quæ ad oculum ostendunt; nihil esse infusione illâ habitus fidei, ante ullum actum editum, absurdus. Partitionem ipsam quod attinet nulla est: quia conversio non datur nisi à malo ad bonum, à tenebris ad lucem: Secunda autem ista conversio, quam dicunt, est ab habitu fidei & charitatis ad ejus perfectionem; Nec hoc quidem, sed est tantum exercitium ex habitu fluens, & continuatio quædam piorum actuum. Imò sequitur exinde: eos nullam conversionem agnoscere, propriè sic dictam; *Ἐπιστροφή* enim & *Ἀποστροφή*, significant motum quemdam in homine, ab uno termino ad alium, & voluntarium quidem ac liberum, non ratione voluntatis humanæ, tamquam prioris principij ad salutare motus ciendos, sed ratione voluntatis humanæ, tamquam principij proximi actionem edentis, dependentis tamen à superiori principio, quod est gratia Christi: Calviniani autem Conversionem faciunt, mutationem quamdam in homine per infusionem contrariæ qualitatis à Deo, quàm homo non potest non recipere, quæ ipsorum Prima Conversio dicitur. Secunda quidem motus est, sed non Conversio, quia non fit ab uno extremo ad aliud, nec ab uno termino ad alium, sed est consistentia in termino alterutro, quæ naturæ conversionis repugnat.